

DROBKOVO PODIVUHODNÉ DOBRODRUŽSTVÍ

ONDŘEJ ELBEL

ILUSTROVALA
PETRA JOSEFÍNA STIBITZOVÁ

bambóok

DROBKOVO
PODIVUHODNÉ
DOBRODRUŽSTVÍ

Všechna práva vyhrazena
© Grada Publishing, a. s., 2020
© Ondřej Elbel, 2020
Illustrations © Petra Josefína Stibitzová, 2020

DROBKOVO PODIVUHODNÉ DOBRODRUŽSTVÍ

ONDŘEJ ELBEL

ILUSTROVALA
PETRA JOSEFÍNA STIBITZOVÁ

PRO ÁMU A VILMU

Tichou noční ulicí zaduněl tupý zvuk těla dopadajícího na zem. Ten člověk šel domů už dlouho. Byla páteční noc, před tím vypil několik piv a měl pocit, že se až tak moc neopil. Proto nechápal, proč sebou už popáté seknul na chodník. Pokaždé jako by o něco zakopnul nebo mu někdo podrazil nohy, ale celá ulice byla čistě uklizená, liduprázdná. Posadil se, dotkl naraženého kolene a začal potichu vzlykat. Zkusil si k sobě čichnout, protože se mu zdálo, že musel spadnout do něčeho ohromně zapáchajícího.

Pokud by lidé měli schopnost vidět a slyšet trpaslíky, viděl by a slyšel dva postarší pány vysoké okolo půl metru, jak se smíchy lámou v pase a plácají jeden druhého po zádech. Jenže lidi je vidět nemůžou, můžou je jen cítit, protože tihle trpaslíci se zásadně nemyjí a jedí pouze zkažené potraviny. Proto také sami sebe hrdě nazývají smradlíky.

„Už má dost,“ konstatoval ten s hůlčičkou v ruce, když opět popadl dech.

„Ještě jednou,“ zaprosil ten s brýlemi a utíral si pod nimi slzy.

„Já bych toho raději nechal, už teď si málem rozbil hlavu.“

„Tak jo. Jdeme teda číhat na dalšího.“

„Nezlob se, Rudolfe, já bych šel raději domů.“

„Už jen jednoho.“

„Ne, opravdu... Už je strašně pozdě.“

„Hm... Tak jo, jdeme.“

Pokud by opilec mohl vidět a slyšet trpaslíky, už by se asi vůbec nedivil, že se mu ten brýlatý postavil před obličej, zamával a zařval: „Dobrou noc!“ Takhle jen ucítil lehký závan vzduchu doprovobený ohromným smradem a všiml si, že se před ním vznáší docela malá hůlka. To ho probralo a začal se zvedat ze země, aby odtud rychle zmizel. Když se mu konečně podařilo

postavit na vratké nohy a ověřit si, že do žádné rozkládající se mrtvoly ani přehnaně uzrálého sýru nespádl, řekl si, že už definitivně, ale opravdu definitivně přestává pít. „Definitivně!“ vykřikl a opřel se opatrně o fasádu nejbližšího domu.

Jestli se mu podařilo dostat domů v pořádku a jestli opravdu už nikdy nepil alkohol, není jisté. Jisté je, že dva smradlíci mířili domů. Vzhledem ke svému věku a hůlčičce v ruce jednoho z nich, nasadili překvapivou rychlost. Po pár minutách ale ten s brýlemi prudce zabrzdil. Na chodníku ležel papírový pytlík s hranolky políťmi tatarokou. Rudolf se opatrně rozhlédl. Ulice byla liduprázdná. Vytáhl z pytlíku jeden hranolek a zakousl se do něj.

„Ble!“ vyplivl odpudivý kousek kašovitě hmoty na chodník. „Vždyť je to skoro čerstvé. Jak to může někdo jíst?“ zeptal se svého druha.

„Já to taky nechápu. Pohni, nech to tady a jdeme,“ klepal oslovený nervózně hůlčičkou.

„To je přece strašná škoda,“ namítl Rudolf.

„Tak to vezmeme s sebou a necháš si je zkazit. Já ti s tím pomůžu,“ starší trpaslík nečekal na odpověď a naložil pytlík na záda, trochu tataruky mu přitom vyteklo na kabát.

„Počkej,“ zastavil ho Rudolf a olízl mu rameno. „Omáčka je ovšem vy-ni-ka-jí-cí, ta bude minimálně měsíc stará.“

Netrpělivý smradlík nekompromisně vystartoval a hůlčička se rozkmitala. Dva hranolky vypadly z pytlíku, ale nezastavoval se. Běžel domů a doufal, že Mánička už bude spát. Rudolf se rozběhl za ním, v rychlosti se sehnul pro vypadlé hranolky a pomalu svého parťáka začínal dohánět.

Přibližně po půlhodince se ocitli na liduprázdném zanedbaném místě těsně za okrajem města. Zastavili se a Rudolf uložil kořist do nejbližšího křoví. „Tady si to schovám... Dík za pomoc, tuhle baštu máme samozřejmě napůl. Řekl bych, že tak za týden by to mohlo...“ Víc neříkal, protože starší trpaslík už zvedal poklop zakrývající díru do podzemí.

Naskočili na skluzavku vedoucí do hluboké tmy, ve které kdesi pod nimi probleskovala slabounká záře žárovky. Světlo sílilo, jak se přibližovali ke dnu šachty. Zabrzdili, seskočili ze skluzavky a vběhli do jedné z chodeb. Po pár metrech vyšli na prostorné náměstíčko lemované domy vytesanými ve skále. U jednoho se Rudolf zastavil. „Díky za hezký večer, byla to paráda. Musíme si to brzy zopakovat,“ rozloučil se a po špičkách vešel do domu.

Druhý smradlík se osaměle vydal podél řady luceren do jedné z uliček vedoucích z náměstí. Za chvíli došel k dvoupatrovému domku, zkontroloval, že v oknech se nesvítí, a opatrně vklouzl dovnitř. Ušel pár metrů po chodbě a otevřel dveře přízemního bytu. Vešel, zavřel a potichounku si začal zouvat boty a svlékat kabát. Vtom se rozletěly dveře do ložnice.

„Kdes byl?“ zeptala se důrazně malá, postarší, ale energická osoba v noční košili.

„Jé, ty nespíš, Máničko?“ Osoba neodpovídala... „Je pátek, tak jsem byl s chlapama v hospodě...“

„Nelži, Romane! Kdes byl doopravdy?“

„No, přece říkám...“ Roman se snažil proklouznout kolem ní do ložnice. Mánička ho ale nepustila.

„Tys nebyl v hospodě!“

„Pojď už spát, je hrozně pozdě.“

„Tys byl venku! Byli jste zase s Rudolfem podrážet nohy opilcům!“

Roman věděl, že nemá cenu zapírat. „Tak jo, byli. No a co? Dostali jsme sedm lidí! Kdybys viděla, jak brečeli,“ rozzářil se.

„To mě nezajímá,“ přerušila ho Mánička. „Copak nevíš, jak to může být nebezpečné? Co kdyby někdo spadl na tebe?“

„Ale ne, to my si dáváme pozor...“

Mánička ho nenechala domluvit: „Copak si neužiješ dost zábavy během zásobovacích výprav? Copak ti nestačí občas se porvat s potkany? Co budu dělat, když se ti jednou něco stane? Vůbec na mě nebereš ohledy... A taky už jsi na takové blbosti dost starý, nemyslíš?“ dodala.

Chvíli mlčel a pak se na ni smutně podíval: „Já že jsem starý? Já? Tohle jsi přehnala.“ Roman odložil hůlčičku, lehce odstrčil Máničku a vešel do ložnice, kde se svalil na svou polovinu postele. Usnul okamžitě. Smradlíci totiž usínají vždy, když je přepadne smutek. Mánička ho přikryla a lehla si vedle něj. A protože byla taky trošku smutná, za chvíli spala jako nemluvně.

Ráno vstal Roman hodně brzy. Ze smutku se vyspal a byl plný života a nové energie. Potichu se přesunul do kuchyně a začal připravovat snídani. Za chvíli uslyšel vrznutí dveří. „Krásnééé ránóóó,“ zazpíval mocným hlasem, stále skloněný nad talířem, na který pečlivě vyrovnával poslední dva kousky rozkrájeného vajíčka. „Zrálo měsíc,“ dodal dojatě.

„Jo, dám si, dík,“ ozval se hlas, který nečekal.

„Ahoj Drobku. Promiň, myslel jsem, že jsi babička,“ otočil se děda konečně.

„Ahoj dědo,“ pozdravil Drobek a uchechtl se, protože si představil sám sebe oblečeného v babiččiných šatech a s jejím účesem. Děda naservíroval talíř na stůl a Drobek si k němu sedl. O stůl opřel tyč, která měla na jednom konci něco mezi kleštěmi a klepety.

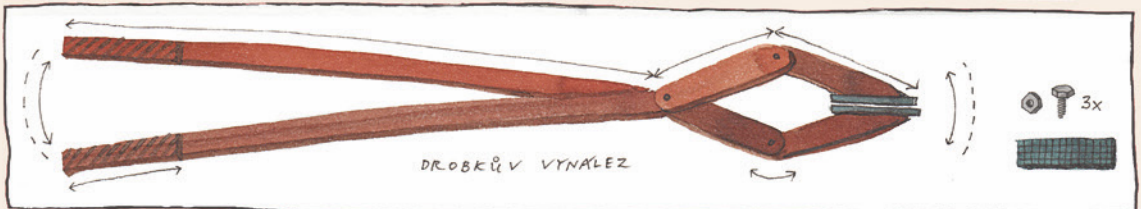
„Proč to sem taháš?“ Roman se otočil zpět ke kuchyňské lince a začal připravovat novou snídani pro Máničku. „Potřeboval bych s něčím poradit... To teda voní!“ přičichl Drobek k talíři. Vypadalo to, jako by se dědečkovu jídlu poklonil. Byl totiž minimálně o hlavu vyšší než ostatní, takže se musel sklánět docela často. Trochu se to projevovalo na držení těla. Že se hrbí, mu vyčítal kdekdo, nejvíc babička.

Drobek se pustil do jídla a s plnou pusou začal vysvětlovat, že klepeta, která používají k vybírání kontejnerů při zásobovacích výpravách, upravil tak, aby se jimi dala pevně chytit obruč. Pak přidal pár technických podrobností. „Jen ještě potřebuju, aby to tak neklouzalo, když se tou obručí otáčí,“ polkl Drobek poslední sousto. „Bylo to skvělý,“ ukázal na prázdný talíř.

„Můžeš mi vysvětlit, proč potřebuješ otáčet obručí?“ zeptal se děda. „Ééé... no... protože já... vlastně ne, kamarád chtěl...“

JEŠTĚ POTŘEBUJU,
ABY TO TAK NEKLOUZALO,
KDYŽ SE TOU OBRUČÍ
OTÁČÍ.

DROBKŮV VYNALEZ

- 3x
- [Nut]
- [Rectangular piece]

Drobek postupně rudl a rudl, až nakonec zmlkl. Strašně nerad lhal. A pravdu říct nemohl. Věděl, jaké by to mělo následky. „No, to je vlastně tvoje věc,“ ukončil jeho rozpaky děda.

„To teda rozhodně není!“ ozvalo se od dveří.

„Krásnééé ránóóó,“ zazpíval opět Roman. „Ahoj babi,“ hlesl Drobek.

„Nevím, o co jde, ale zní to podezřele.“ Roman mávl rukou s tím, že jde určitě o nějakou blbost. Mánička sáhla Drobkovi na čelo. „Teplotu nemá,“ konstatovala a zamýšleně ho sledovala. Pak jí to došlo. „Tak na to okamžitě zapomeň,“ napřáhla výhružně ukazováček. „O co jde? Nepřeháněj,“ začal vnuka bránit Roman. „Copak to nechápeš? Obruč, točit... On chce řídit auto!“

Děda si všiml vnukova zaraženého výrazu, ze kterého bylo zřejmé, že babička má pravdu. „No jasně, chce řídit auto, ale jenom jako, že jo?“ snažil se zachránit situaci.

„Jo, jasně. Si chci hrát ve sklepě na auto, jakože opravdový, velký... Totiž kamarád chce,“ zašeptal Drobek tak, že to skoro nebylo slyšet.

„Ty chceš řídit normální auto!“ byla si jistá babička.

„Máááničko, dobroooooouu chuť,“ položil před ni Roman talíř se snídaní.

„Když ti rodiče tolerují, že jezdíš s lidmi auty, tak nic dělat nemůžu, ale říkám, že jestli tě napadlo, že bys mohl někdy řídit opravdové auto, tak se řítíš do opravdového průšvihu...“

„Máničko, vždyť přece víš, jakou má Drobek vždycky kliku,“ namítl slabě Roman a podal jí vidličku.

Mánička se chvíli dívala na vidličku, pak ji vzala a vztekle zabodla do stolu: „No a co?“ a práskla za sebou dveřmi do ložnice. Děda se zadíval na Drobka.

„Abych řekl pravdu, mě to napadlo hned,“ posadil se ke stolu.
„Jak chceš ovládat pedály? Chůdama?“

„Jasně,“ a Drobek začal nadšeně popisovat detaily. Chůdy, které smradlíci používají, aby se dostali do výšky, například do kontejneru s odpadky, jsou přesně tak dlouhé, aby dosáhl na plyn, brzdu i spojku. Na úroveň čelního skla se dostane pomocí sedáku s rozkládacími nožkami. Řadicí páku může obsluhovat klepety, ale potřebuje co nejpevnější stisk k otáčení volantem. To je právě ten problém. Děda si prohlédl vylepšený nástroj a uznale zahvízdal. Jeho vnuk byl opravdu šikovný.

„Hele, já nad tím budu přemýšlet, ale teď musím za babičkou,“ zvedl se děda. Drobek poděkoval za snídani, rozloučil se a odešel. Roman se několikrát zhluboka nadechl, pak spolknul ten málo plesnivý kousek vajíčka, který Drobek nedojedl, a opatrně otevřel dveře do ložnice...

Bylo pozdní odpoledne, Mánička stála v kuchyni a připravovala Romanovi svačinu na dnešní výpravu. Její muž byl nejzasloužilejším a nejspolehlivějším členem týmu, který vybíral kontejnery blízkého supermarketu a zásoboval trpaslíky těmi nejvoňavějšími prošlými potravinami. Svačinu připravovala s láskou, s Romanem už se dávno udobřili.

Ozvalo se zaklepání na dveře a Mánička otevřela. Ve dveřích stál starostův tiskový mluvčí. Usmíval se a v ruce držel obálku. „Krásný večer přeji a doufám, že se máte náááadherně,“ nasadil ten nejširší úsměv, jaký dokázal. „Mohu vstoupit? Děkuji. Mohu si sednout? Děkuji. Mohu si odložit tuto obálku? Děkuji. Mohu poprosit o trochu vody? Děkuji. Ne, kávu si nedám, děkuji.“

Mánička se beze slova otočila k vodovodu a natočila sklenici dost zapáchající vody. Jakmile ji postavila před tiskového mluvčího, změnil výraz a se smutkem v hlase požádal: „Mohla byste mi zavolat manžela? Děkuji.“ Nic nechápající Mánička přikývla a vyšla z kuchyně. Po chvílce se vrátila a šeptla: „Dobrý večer. Roman už jde.“

Roman, oblečený v pracovní uniformě zásobovacího oddílu, se objevil ve dveřích vzápětí. „Čímpak posloužím?“ zeptal se a sedl si ke stolu. Tiskový mluvčí opatrně vypil celou sklenici vody, postavil se, položil staříkovi otcovsky ruku na rameno a smutně vzdychl: „Dnešní den je mimořádně šťastný, opravdu mimořádně! Dnešek je opravdu mimořádný, veliký a pamětihodný, hurá! Pan starosta, který bohužel nemá právě čas, naprosto jasně vnímá, že vy, pane Romane, jste ten nejzasloužilejší člen našeho zásobovacího týmu. Vy jste osobně na svých zádech odnášeli kila... co kila, metráky... co metráky, tuny potravin, které živily celé generace našich

lidí. Vaše služby jsou doslova neocenitelné a naprosto neuvěřitelně úžasné. Slova na naše díky nestačí. A zcela jistě mluvím za každého, i úplně posledního smradlíka v našem městečku. Takže už konečně přestanu děkovat a předám vám dar, který vám posílá osobně pan starosta, jako vyjádření toho, jak si vás váží. Díky!“

A s hlubokou úklonou podal dědovi obálku. Ten ji otevřel a z obálky vytáhl obrázek.

„To je pan starosta... Obrázek jsem maloval já, podepsal se ovšem osobně,“ tiskový mluvčí lehce zrůžověl ve tváři.

Děda si prohlížel kousek papíru a vůbec nic nechápal.

„Tak asi poděkuj, ne?“ strčila do něj babička.

„Nenenenene!“ zaprotestoval tiskový mluvčí. „Děkovat musíme my, celá naše společnost...“

„Aha,“ podrbal se děda za uchem.

Tiskový mluvčí se ještě jednou uklonil a vydal se ke dveřím. „Vidíte, málem bych zapomněl... Pracovní oděv vraťte do tří dnů.“ Poplácal Romanovi na rameno, otevřel dveře a vyšel na chodbu.

„Cože?!“ Roman popadl hůlčičku a vyběhl za ním. Mluvčí se na chodbě zastavil. „Copak to nebylo jasné? Jdete do důchodu. Promiňte, asi jsem to zapomněl říct. Na dnešní výpravu už nemusíte. Budete už jen odpočívat a užívat si klidu...“

„Já do žádného důchodu nejdu!“ zařval Roman.

„Ale jdete,“ usmál se opět široce mluvčí. „Jste už prostě starý.“

„Já nejsem starý!“ Děda do něj začal bušit holí. Mluvčí vzal nohy na ramena a vyběhl z domu. Roman za ním chvíli ze dveří křičel, že je maximálně postarší, ale brzy pochopil, že to nikam nepovede. Vrátil se do kuchyně, kde si Mánička prohlížela obrázek starosty.

„Oni mě posílají do důchodu!“ Chodil divoce po místnosti. „Mě!“
Na chvíli se zastavil a pak si začal rychle do batůžku balit svačinu.

„Snad tam nechceš jít?“ opatrně se zeptala Mánička.

„Samozřejmě že jdu,“ děda už stál ve dveřích. Zkontroloval, jestli mu nic nechybí, popadl hůlčičku, chůdy a klepeta na vybírání kontejneru a bez rozloučení vyrazil ven.

—

Na chodbě narazil na Drobka. „Hele, dědo. Asi jsem na to přišel, do vnitřku klepet nalepím nějakou tvrdou gumu, to by pak nemuselo klouzat a půjde to líp stisknout.“

„Hodnej kluk!“ zavrčel děda a vyřítil se na ulici.

Drobek chvílku přemýšlel, co to mělo znamenat, pak pokrčil rameny, otočil se a sešel do sklepa, kde tajně pracoval na svém zlepšováku. Z hromady v koutě vytáhl kousek staré pneumatiky, odřízl z ní dva pruhy, otevřel lepidlo a začal gumu lepit na vnitřní strany klepet.

Drobka automobily fascinovaly odmala. I když se mu to rodiče snažili zakázat, často se vydával na parkoviště, a pokud narazil na někoho, jak nastupuje do auta, skočil dovnitř taky. Párkrát se krásně projel pevně přichycený na stěrači nebo na střeše. Pokaždé si to náramně užil a zpět k supermarketu, odkud se k městečku dalo lehce doběhnout, se vždycky nějak dostal trolejbusem. Rodiče i babička se mu to samozřejmě snažili zakázat, ale Drobek se prostě nedokázal ovládnout.

Během těch jízd pečlivě všechno sledoval. Chápal, jak se auto řídí, věděl, jak používat řadicí páku, rozuměl pravidlům silničního provozu a naučil se taky pěkně nadávat na ostatní řidiče i chodce. Byl připraven splnit si svůj sen. Na parkovišti si všiml, že někteří roztržití řidiči občas zapomínají zamknout dveře a párkrát dokonce nechali i klíče v zapalování. Když chvílku počká, určitě se někdo takový objeví znovu. A pak...

Lepidlo zaschlo a nastal čas vyzkoušet vynález naposledy nanečisto. Sestavení modelu palubní desky automobilu mu trvalo jen chvílku. Klepety uchopil volant přichycený do dřevěné bedničky, z níž trčely i pedály a řadicí páka. Rozzářil se. Fungovalo to perfektně, řadicí páka běhala jak po másle

a pružiny v pedálech se napínaly, co to šlo. Drobek zavřel oči a rozjel se... Tedy, úplně přesně cítil, jaké to bude, až jednou... Drobkovi přeběhl mráz po zádech. „To bude nádhera...“ zašep-
tal. A stále se zavřenýma očima šlápl na plyn ještě o trochu víc.

Po pěkně dlouhé chvíli šlápl na brzdový pedál, rozložil svůj tréninkový model, uklidil ho ke zdi, klepeta schoval k chůdám a sedáku a s tichým pohvizdováním se vydal nahoru.

Když se dostal do chodby, překvapil ho hluk ozývající se z ulice. Otevřel domovní dveře a vykoukl ven. Uviděl hlouček spoluobčanů, jak obklopuje členy zásobovací výpravy a občas zaslechl vzrušený výkřik. Vydal se směrem k nim. Pak si ho někdo všiml a vykřikl: „Bacha!“ Všichni zmlkli a dívali se do země.

„Co se děje?“ zeptal se Drobek.

Z hloučku vystoupil dědečkův kamarád Rudolf. „Chlapče, pojď, musíme za babičkou a rodiči.“ Drobek naléhal, ať mu okamžitě řekne, o co jde a kde je děda, ale Rudolf jen kroutil hlavou a vzdychal. Přišli k dědečkovu bytu a Rudolf poslal Drobka, ať přivede rodiče. Když se s nimi Drobek vrátil, Rudolf zaklepal. Mánička otevřela a vešli dovnitř. „Všichni si raději sedněte,“ řekl vážně Rudolf.

Všichni si posedali, kde bylo místo, Rudolf těžce vzdychl a začal: „Dnešní zásobovací výprava probíhala skvěle, ke kontejnerům jsme dorazili rychle, nikde nikdo nebyl, ani potkání, takže jsme začali rychle pracovat. Roman se do toho pustil s takovou vervou, že ani ti nejmladší vůbec nestíhali. Vybíral ty největší lahůdky a vytahoval je s takovou bravurou, že jeden obdivný výkřik stíhal druhý. Byla to tak úžasná podívaná, že hlídači přestali dávat pozor a přehlídli velkého pána, který se pomalu připlížil zpoza rohu. Pak rychle přiskočil ke kontejneru. Dědu samozřejmě vidět nemohl, ale potraviny lítající vzduchem a poskakující klepeta a chůdy ano. No, a pak najednou... Já to ani nemůžu říct... Je to strašné... Příšerné, děsivé, úplný horor,“ zakryl si rukama obličej.

Nikdo nedýchal.

„A pak... Já to asi nevydržím!“ podlomila se Rudolfovi kolena.

„Co se stalo?“ zatřásl jím Drobek.

„Pak se Roman... proměnil... v sádrového trpaslíka.“